

INTERVOCAAL, EEN SOORT FAMILIE

Multicultureel wereldmuziekkor IntervOcaal bestaat 10 jaar. Mooie aanleiding voor een muzikaal feestje in het Enschedese Theater Concordia. Marijke Marsman wil er wel over praten, ze is er bij vanaf de oprichting. Voor de gezelligheid vroeg ze Jeanine Lankamp ook. 'Woensdagavonden pikken ze ons niet af. Die zijn voor IntervOcaal.'

Nee hoor, ik ben Marijke Marsman niet, zegt Jeanine Lankamp als ze de voordeur opent. Een binnenkomer, waarmee je direct het wezen van IntervOcaal te pakken hebt. Want zoals de dames later het koor zullen typeren: bij IntervOcaal loopt het altijd anders dan je denkt. Het is ook niet zomaar een multicultureel wereldmuziekkor. Eerder een soort familie. Want als er een koorlid trouwt of anderszins aanleiding ziet om een feest te geven, dan staan ze er ook te zingen. En droevige zangmotieven zijn er ook. „In de afgelopen jaren zijn ons drie koorleden ontvallen. Op alle uitvaarten hebben we om de kist staan zingen.” Jeanine Lankamp, docent Engels aan de internationale basisschool, is er eentje van Schuitemaker. Toen het gezin in 1962 met zeven kinderen in Enschede neerstreek waren ze als Indonesiërs zo'n beetje de eerste

Namen: Marijke Marsman (53) en Jeanine Lankamp (61)
Woonplaats: Enschede
Concert: 'Kleurige Vreemde Vogels' 10 jaar IntervOcaal, o.l.v. Diet Gerritsen.
Medewerking: Frank Deiman (piano), Thea vd Meer (gitaar) en Vocaal Ensemble Twente (V.E.T.)
Zaterdag Concordia, Enschede, 20.00 uur

bruine familie in de textielstad. De oudere broers Sjoerd en Erwin zijn bekende namen in het professionele muziekcircuit. Maar de anderen maken ook muziek. „Ik wilde met mijn zuster bij een gospelkoor, maar we konden er geen vinden. Toen zagen we een advertentie in de krant dat 'Singing Hearts', zoals het koor indertijd

heette, een workshop Caribische liedjes zou geven. Ik ben er naar toe geweest met mijn zus en we zijn nooit meer weggegaan. Fysiotherapeute Marijke Marsman was al bij het koor voordat het bestond. „Ik zong twee jaar in een dameskoortje, maar dat werd opgeheven. Alsof het zo moest zijn stond dezelfde dag een klein wervend

stukje in de krant. Lon Hustinx wilde een nieuw koor oprichten, dat een ontmoetingsplek voor uiteenlopende culturen moest zijn. De eerste bijeenkomst was bij haar in de huiskamer. Zeven mensen waren op dat krantenberichtje afgekomen. Op een heel inspirerende, vasthoudende manier heeft ze de gang erin gehouden.

Frank Deiman werd dirigent, maar hij haalde al snel zijn vrouw Diet Gerritsen erbij. Zij ging dirigeren en Frank werd pianist van het koor.” In februari 2003 werd het koor opgericht en het eerste concert was gelijk op 13 mei bij de herdenking van de vuurwerkcramp. Toen was het aantal koorleden al verdubbeld. Inmiddels telt Inter-

DOOR TON OUWEHAND
FOTO CARLO TER ELLEN

vOcaal vijftig leden. Ze zingen in diverse talen waaronder Japans, Russisch, Pools, Duits, Italiaans, Spaans, Afrikaans, Bulgars en Chinees. Ze hebben er concertreizen naar Bulgarije en Polen opzitten, terwijl er al voorzichtige plannen zijn richting Suriname en Brazilië.

Marijke Marsman begon in het katholieke kerkkoor. Maar het idee dat een koor echt iets voor haar was, kwam door Radio 2. „Een jaar of twaalf geleden was er jaarlijks het gala van het Nederlandse lied, waar steeds één Nederlandse artiest centraal stond. Ze deden een oproep: wie op zo'n gala in het grote koor wilde meezingen moest zich melden. Toen ik belde vroegen ze of ik in een koor zong. Toen ik nee zei, hoefde ik niet mee te doen. Toen heb ik weer gebeld. Kreeg Ron Stoeltie aan de telefoon. Toen blufte ik dat ik wel in een koor zat. Ik moest rechtstreeks op de radio Het Land van Maas en Waal van Boudevijn de Groot meezingen. Maar mijn radio stond te hard. Toen ik die zachter zette hoorde ik de begeleiding niet. Ik verpestte het helemaal. Mocht niet in het omroepkoor, maar ik kreeg wel twee kaartjes voor het gala. Ik hoopte dat niemand die uitzending had gehoord. Dat leek er aardig op, tot ik de volgende dag mijn zus tegenkwam: „Bent u dé Marijke Marsman?”